

SJØNAR DU KA EG MEINE?

□

Veska er tung av stiler, av sekstenåringenes halvtenkte tanker. Det er din jobb som norsklærer å løse opp flokene for dem, sette dem på rett spor eller på nye tanker. Det tar natt og dag, natt og dag. Det tar aldri slutt. Når du ligger nede, når hodet ditt er tømt for råd og rettinger og kroppen verker, når dette skjer, da faller seksti nye stiler ned på dine skuldre. Det er lagnaden, skjebnen. Og lagnaden rår.

Det er ekstraspråket vårt som krever sin rett, som krever sin pleie. En selskapslek der bare fantasien setter grenser for ord og uttrykksmåter. Et slags fantasy-land der alt er tillatt bare de unge ikke bruker sitt eget hverdagspråk. Morsmål heter deg også i læreplanene. At noen mor noen ganger har uttrykt seg slik er vel heller tvilsomt. Det måtte i tilfelle være i svært beruset tilstand for å si det mildt. Setningene er fulle av halvsvensk og sagastil, av bygdespråk og gammelt bondevett, av lært og halvlært, av vett og uvett. Ungdomen på bygdane kjører rundt i køyrereidslene sine, dei har høve til andre menneska og føler hugnad til nokka, men lagnaden rår og åtgjerdingar måste takast. Dei voner at heimbygda kan redjast ei gong, men myndigheitane stend på sit...

Du skjønner ikke helt hva de mener. Og elevene skjønner ikke helt hva de mener. Men alle aner en mening og vi søker alle mening med tilværelsen...

Slutter vi med det er vi fortapt.